

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Ferran Espada

Rèquiem pel Consell per la República

El Consell per la República ja va nèixer coix sense un actor important com la CUP, que va quedar dividida entre els partidaris

—Poble Lliure— i una majoria dels anticapitalistes, que li atribueixen “una lògica simbòlica”. Ara és ERC qui ha decidit no participar en l’Assemblea de Representants perquè el considera un acte “partidista”. Ja en vam tenir un avís quan la directora del Consell a Perpinyà va plegar per la instrumentalització partidista de l’acte que es va organitzar a la capital nord-catalana amb el president Puigdemont al capdavant. Dirigits d’ERC fa mesos que advertien de la deriva partidista del Consell, però la direcció republicana hi va mantenir la participació per no malmetre un instrument tan important. Finalment, la convocatòria de l’Assemblea de Representants a poques setmanes de les eleccions del 14-F ha estat un pas definitiu en la dinàmica electoralista de JxCat. Terra cremada, que venen eleccions! El Consell per la República no és la representació del poble de Catalunya, però és important que la ciutadania partidària de la independència disposi d’instruments que estiguin fora de l’abast repressiu de l’Estat espanyol. Ara bé, si el Consell per la República ja no representa ni la majoria d’independentistes, sense ERC ni la CUP o altres organitzacions, quin és el seu paper? El rèquiem està servit. L’ànima de control i de poder, i la voluntat d’esgarrapar un grapat de vots, dinamita la imprescindible neutralitat partidista i la necessària transversalitat. Per convertir-lo en un satèl·lit més. No sé si així es guanyen eleccions, però segur que la República no.

EDITORIAL

La reculada del català

L’informe de política lingüística 2019 elaborat per la conselleria de Cultura constata amb dades oficials del govern el descens acusat en l’ús de la llengua catalana a Catalunya, del qual també alertava fa uns dies l’informe de la Plataforma per la Llengua. Els dos estudis retraten una Catalunya on més de la meitat de la població o bé no usa mai el català o bé l’usa de forma testimonial, mentre que els que l’usen de forma habitual són només el 36% dels ciutadans, el 32% si comptem tots els territoris de parla catalana. La foto fixa no és gens bona, però encara és més alarmant la marcada tendència a la baixa que descriu, si tenim en compte que l’any 2005 els ciutadans

que usaven habitualment el català eren el 46% de la població. A banda d’aquest descens del 10% en quinze anys en termes relatius, es calcula que el català ha perdut mig milió de parlants en aquest període en el conjunt del domini lingüístic català.

La labor de l’escola i la del govern a través dels cursos per a adults i diferents iniciatives de foment i promoció fan que, paradoxalment, els percentatges de persones que entenen el català (94%), el saben parlar (81%), llegir (85%) o escriure (65%) siguin els més alts registrats fins ara, però si això no es tradueix en un ús habitual és que alguna cosa no s’està fent bé. Hi ha una responsabilitat

molt clara de l’Estat espanyol, en part pels atacs directes des de l’àmbit judicial (sentències del TC o TSJC) o del polític (Ilei Wert), però sobretot per la política sistemàtica de tots els seus governs menyspreant les altres llengües de l’Estat i imposant explícitament l’ús del castellà en centenars de normes legals. I hi ha també un context advers pel que fa al món digital i mediàtic, però justament per això és especialment urgent que la societat catalana, cada ciutadà, i per descomptat els seus governants, prenguin consciència de la reculada del català i redoblin el seu compromís personal, professional i institucional amb l’ús de la llengua pròpia del país.

La foto

Milers de persones apilonades ahir a la platja d’Ipanema, a Rio de Janeiro, al Brasil, on la pandèmia continua marcant màxims, malgrat l’optimisme de les autoritats ■ EFE / ANTONIO LACERDA

La frase del dia

Oriol Junqueras

PRESIDENT D’ERC I PRES POLÍTIC

“És impossible que pactem amb el PSC en el govern de Catalunya”

De set en set

Era el matí del dia de Nadal del 1995. Aviadet, quan ens vam despertar, per la finestra sols es veia blancor al cel i a la terra. Hi destacaven com podien els arbres del bosc, feixucs per la contundent càrrega de neu. No existia internet ni els mòbils i sols ens reclamàvem, amb crits alegres, des del pis de sota. Així que, sense perdre temps, vam saltar del llit per anar a veure què havia deixat Santa Claus dins dels mitjons penjats a la xemeneia. Sota l’avet extradecorat amb *gingerbread men*, llaços vermells, postals i moltes llumetes del menjador no hi faltava una muntanya de capses amb regals. En aquella casa de fusta

Nadal de M&M’s

Eva Pomares

amb porxo, on vivia el germà d’en Jeff a les muntanyes de l’estat de Nova York, tenia la sensació de viure en una postal de Nadal tradicional. Nord-americana, és clar.

Amb deliri, tothom es va llençar a obrir capsos i més capsos. Eren els Estats Units, el paradís del consum en ple ritual nadalenc d’una família de classe mitjana blanca, amb carreres universitàries i envernissada pels aires cosmopolites de la ciutat de les ciutats, la veïna Nova York. Acabada la cursa dels regals i l’esmorzar, en Jeff va treure el trineu per sortir a jugar. Amb la prudència educada de la convidada, vaig preguntar a quina hora ca-

lia tornar per ajudar a preparar el dinar. Estupefacció incòmoda. La cunyada, amablement, va anar a la cuina i va tornar amb un paquetet de M&M’s per a mi: “I si tens més gana, podem demanar una pizza a la tarda.” I mentre lliscava feliç pels turons nevats, alhora enyorava pares i germans, a Catalunya, al voltant de la simbòlica taula. Els rituals ancoren a una cultura, però no poden ser una cotilla. Un quart de segle després, en el meu nucli familiar esperem la previsió meteorològica per decidir si aquest Nadal farem un pícnic o un passeig a l’aire lliure. El cabdal és la vida, estimar-la, gaudir-la. Bones festes.